

известен жеравненски род. Неин вујчо е учителят от Сливен Захари Киров.

Сотир Господинов и Димитрина Кюрчитекова имат 4 деца – Минчо, Александра, Стефан и Райна. Полковник Минчо Сотиров /1875–1954/ взема участие в подготовката на Преображенското въстание като военен на служба около сегашния град Приморско. По време на Първата световна война е командир на 3-ти пехотен Бдински полк. На него е посветен химна на полка “Бдинци, лъвове, титани”. След разгрома при Добро поле спасява знамето на полка, като го пренася в България, увито около тялото му. Той е и един от основателите на Дъновизма, близък сътрудник и приятел на Петър Дънов. Другата сестра Райна е учителка.

След завършване на пети клас на Сливенската мъжка гимназия Стефан Сотиров постъпва във Военното на Н. Ц. В. училище, което завършва с висок успех. На 1 януари 1900 г. е произведен в чин подпоручик. От тук започва неговата военна кариера. Служи последователно в 4-ти артилерийски полк в София, Видински тежък артилерийски полк, 6-ти артилерийски полк – Сливен, 2-ри Шуменски артилерийски полк. Началник е на артилерията на III-та военна инспекционна област, Варна. С чин полковник е уволнен от военна служба през 1924 г. по намаление числеността на армията съгласно Ньойския договор от 1919 г.

Член е на Демократическата партия.

През Балканската война, като командир на батарея в 4-ти артилерийски полк, участва в боевете срещу сърбите при Дренова глава и Пирот. Награден е с орден за храброст – IV степен.

През Първата световна война е батареен командир в 6-ти артилерийски полк към 3-та пехотна Балканска дивизия и участва в сражение срещу сърбите при Страцин, Куманово, Враня и също е награден с орден “За храброст” IV-та степен. През 1916 г. при тежките боеве на Каймак-Чалан проявява изключителен героизъм.